

- עלי מרפא
- שער הגליון
- יין התנאי
- למעשה
- בני היכלא
- דרכי נועם
- טעם גן עדן
- כוכבי אור
- עומק המרפא
- חנוך לנער
- שאל בני
- הלכה פסוקה

- תאמין שמצאת
- הובא אל הכתר
- הצנקה על תאוות ממון
- איסור לשה"ד ומעלת היהודי
- בהיכל התמורות
- התורה הזמנית:
- עול מלכות שמים ודמעות
- ללכת עם תורה - שיך אליי?
- ראיית פני הצדיק בתוך ספריו
- לשון הרע - מה הבעיה??
- זמן חדשו
- התחדשות בלימוד התורה
- מנהיגי הספירה - א'

גליון שבועי למבקשי התרופה והעצה לעובדא למעשה במשנת רביה"ק מוהר"ן מברסלב זיע"א

אין מחלה חשונת מרפא

צרעת היא נס רפואי, משום שהיא מעוררת את החולה להבין את מצבו ולגשת לרופא. הנס השני יתרחש כשיזכה להגיע לתרופה מתאימה.

הוא מוסר עצמו באהבה לידו האמונות של הרופא. צרעת העור אולי עברה מן העולם, אבל צרעת הנפש מעיקה וכואבת ומוכרת לכל אחד. איש הסובל מתחלואים יכול לקוות לשני ניסים שיתרחשו בחייו: האחד, שרופא מומחה יאבחן את חוליו ויעמידו על מקומו. השני, שיימצאו בתיקו ה ת ר ו פ ו ת המתאימות בדיוק למצבו. שני הניסים הללו התחוללו עבורנו.

הגליון הזה משלים שבע מאות גליונות של חיפוש משותף בתורתו של רבינו. המילים הכתובות כאן מכוונות אל כל המחפשים עצה ותרופה למעשה במשנת הצדיקים. מתוך אלפי התגובות הנאספות ובאות מכל גונוי עם ישראל ומכל קצוות תבל אנו למדים שרבים הם המחפשים, אשריהם ואשרינו. במרוץ השנים הללו ומשלל התגובות הנלהבות אנו יוצאים מחוזקים, אנשים מציניים את החיזוק הנובע בכל מצב, את העצות הנפלאות למעשה, ואת ליבוי הרצונות. ייתן השם ונזכה יחד עם כל קוראיו היקרים להרבות קדושה טהרה וחיזוק בישראל.

הצדיקים הם כהני השם, אלו רופאי נפש מומחים אין כמותם. יש לנו רבי גדול, המומחיות שלו חולשת על כל תחום, כל חלקי הנפש נסקרים בספריו הקדושים בסקירה אחת. וראו זה פלא - כשאך ניצב הינך על מפתנו נעשית מודע, ולו במקצת, למצבך. מי שרגיל בספרי רבינו הקדוש ותלמידיו מפתח מודעות עצמית. וכשהוא מרבה לחפש וללמוד, הוא נעשה עוד יותר ויותר ער ופוקח עיניים למצבו. זו ישועה ראשונה.

השנייה היא שהצדיק גם יודע את הדרך אל החירות ממאסר התחלואים. כשם שהכהן מסוגל לחרוץ את גורלו של הטמא והטהור, כך הוא יודע לאחוז בידיו ולהוביל אותו מטומאה חמורה לטהרה מוחלטת. ללמד כל אחד לפי מקומו ומצבו איך מסגלים דרך חדשה, איך קונים רצינות, עמל, איך נכנסים בשערי לימוד תורה, איך מתבודדים בינו לבין קונו, איך משיבים אל הנפש נעימות שאבדה וחשק שנגזר.

גש לרופא

ראשית יש לגשת לרופא. גש לארון הספרים, חפש את דברי הצדיקים. עיין בהם. אך מעבר לכך יש למצוא בתוך הספרים את אותו נתיב שיוביל אותנו לעובדה ולמעשה אל החירות ואל הבריאות. בספרי רבינו הקדוש נמצאות כל סגולות המרפא אם רק מחפשים אותן וחותרים להבין מה הרבי מתכוון, איזו עצה הוא הניח כאן ואיך העצה הזו מלמדת אותי מה לרצות, להיכן ואיך להתקדם. משום שבכל דיבור ודיבור של הרבי יש את שני המרכיבים - התעוררות והתחזקות. ידעת המצב, ורפואתו המיידית בעזרת השם.

מקובל בעולם שעל מקצועיות משלמים. אדם מזמין עבודה אצל פועל פשוט ומשלם פרוטות. לבעל מלאכה מנוסה הוא ישלם על אותה מלאכה ביוקר. רופא זוטרי מקבל מטופלים במחיר סביר, רופא בכיר ידרוש עבור שעת ייעוץ הון תועפות. כולם מבינים שהתשלום אינו ניתן על שעה של ייעוץ גרידא, הוא משקף שנות לימוד והתמחות, ניסיון וותק. כאשר הינך ניגש לאיש מקצוע אתה חש בנוח. קל יותר לסמוך עליו. להבדיל, גם בקדושה אנחנו יודעים להעריך את האנשים הנכונים. כאשר מתעוררת שאלה בהלכה ניגשים למורה הוראה, וכשהשאלה סבוכה וחמורה יותר מחפשים את הפוסק היותר גדול. ההשקעה והיגיעה שלו במשך ימים ושנים, הניסיון העתיר ותשובותיו הרבות בכל התחומים מעניקים לו גושפנקא. בעיניים של פיקוח נפש כל אחד יחפש את האילן היותר חזק להיתלות בו.

נס הצרעת

בזמן בית המקדש התרחשו ניסים רבים, אחד מהם היה געע הצרעת. שוו בנפשכם: אדם נרדם מעט על משמרתו, סטה קמעה מהדרך, נחלש והתקרר מעבודתו ולפתע געע צומח במצחו. הוא ממיהר אל הכהן שמאבחן אותו כנוגע בצרעת. בבת אחת חובטת בו ההבנה, "געוואלד, הצטרעתי!". ההבנה הזו מטלטלת אותו, הוא תלוי בין חיים נצחיים למוות. זו תחושה לא פשוטה, כאילו בישרו לו שחלה לא עליו במחלה נוראה, מחלת נפש.

אבל כאן גם ממתנה עבורו ישועה עצומה. הכהן הוא איש מקצוע עתיר ניסיון. כדי לאבחן צרעת עליו להתמצא במסכת נגעים, שבעים ושניים סוגי נגעים שם וכדי להבחין בהם עליו להיות בקיא ורגיל, בעל דיפלומה. המצורע ניצב לפני רופא מומחה והוא יודע זאת. הוא מבין שכשם שהמומחה אבחן את מחלתו והעמידו מול פרצופו הגועה בחוליו, כך במומחיותו יודע הוא בדיוק איך יוצאים מהחולי הזה. עם התחושה הזו

עלי מרפא

רבי נתן מדבר אליך!

יגיעת? גם אם הראה לך שלא מצאת - תאמין שמצאת!

יום א' ר"ח ניסן תקצ"ב
...והו' יגיעתי ולא מצאתי אל תאמין, יגיעתי ומצאתי תאמין - תקשה, מה הוא לשון תאמין? הלא יוכלין לראות אם מצא אם לאו?

אך באמת יכול להיות שיגיע הרבה, ונדמה לו שגידן לא מצא כלל, ומתמת זה הוא אמר יגיעתי ולא מצאתי, אך על פי בן אל תאמין לז' רק יגיעתי ומצאתי - תאמין! אך על פי שאין בידו מאומה מה שמצא, אך על פי בן תאמין באומה שלמה שפדאי מצא הרבה!

פי יש הרבה שאין מראין לו מה שמצא עד הסוף, וגם אפילו אם לא מצא קלל עדן, אך על פי בן מצא הרבה על ידי החפוט והגיעה לבד, פי היגיעה והחפוט לבד אינו נאבד בשום אופן. ועל פי יגיעתי ומצאתי תאמין - תאמין דיקא פנ"ל, והבן היטב, פי לא דבר ריק הוא.

ועל פי דרך זה שאנו קוראין את כל היגיעות והעבודות בתורה ותפלה - בקרט בטיחות לקניי יתברך - הפל אנו קוראין עתה בשם בקשה וחפוט, על ידי זה אתם יכולים להתחזק הרבה בכל עת און שפוא, פי אתם מחזקים את על פי בן לבקש ולחפוט יותר, כמו המחפוט אחר אבדות בגטמית שפדאי אינו מוצא פעמים אחד, כל שכן אבדות קאלו, שפדאין לבלות כל ימיו לבקשם ולחפוטם.

בפרט שאנו מאמינים באמת שאין היגיעה לריק חס ושלום, פי מה שפדאין על ידי היגיעה והחפוט לבד אפילו כל זמן שאין מוצאין הוא רוח בלי שיעור, יותר מפל הון דעלמא עין לא דאתה וכו', מפל שפון שאנו בטוחים שפדאין נזפה למצא הכל, סוף כל סוף אם נזפה להתחזק ולבקש ולחפוט תמיד וכו'.

נתן מברסלב

חק ולא יעבוד

יום	יום לחדוש	ליקוטי מוהר"ן קמא	ליקוטי הלכות מוהר"ן קמא	משנה ברורה ה"ב	דף היומי סוטה	ימי מוהר"ת
שבת	א	פה:	קנ	עא.	כד	קלז
א	ב	פז.	קנא	עא:	כה	קלח
ב	ג	פח:	קנב	עב.	כו	קלט
ג	ד	פז.	קנג	עב:	כז	קס
ד	ה	פז:	קנד	עג.	כח	קמא
ה	ו	פה:	קנה	עג:	כט	קמב
ו	ז	פה:	קנו	עה.	ל	קמג

התורה הזמנית: ליקוטי מוהר"ן קמא, סימן ל"ז

תאוות ממון? תצעה לה!

סיפר החסיד רבי שמואל מאיר אנשיין:

רבי אברהם ברבי נחמן היה מקבל מפעם לפעם סכומי כסף מסוימים מחו"ל. לפעמים היו שולחים לו משהו. פעם הוא קיבל הודעה מהדואר: הגיע על שמו סכום כסף. הוא הזדרז לקום השכם בבוקר והלך לדואר לקבל את הכסף. שאל אותו רבי מאיר: מה החיפזון, רבי אברהם? מדוע אתה הולך כל כך מוקדם לקחת את הכסף? הרי אפשר לקבל אותו גם מאוחר יותר?!

ענה ר' אברהם ואמר: "רביז"ל אומר שעל הכסף שנמצא ברשות הגוים שורר חושך... אין הגוונים מאירים בממונם. כשמוציאים את זה מהם ומעבירים את זה אלי, זה מתחיל להאיר ולזרוח..."

כלומר, למרות שהכסף שלי הוא הנמצא אצלם, בכל זאת כעת הוא אפל. ורק כשיגיע אליי - הוא יתחיל לזרוח.

ראו זה פלא! בגלל הסיבה הזו הוא הלך כל כך מוקדם להוציא מהם את הכסף. מפני שאצלם זה שרוי באפילה - למרות שהכסף הוא שלו! הפלא ופלא!

וכך הם פני הדברים בכל דבר ודבר: כשהשי"ת עוזר, האדם יכול למצוא איך להוציא תועלת מעשית מכל תורה ותורה וכל עצה של רביה"ק.

רבינו כותב בעניין התבודדות: "לספר לפניו כל ליבו". לשפוך שיח לפני השי"ת על כל דבר שמעיק על ליבו! לא להתבייש! למשל כאן: להתפלל על כל ענייני הממון. לשום אדם אתה לא יכול לספר את זה, לעיתים אפילו אסור לספר, אבל לפני הקב"ה עליך לספר הכל! וכדברי רביז"ל: "לספר לפניו כל ליבו". לספר את כל מיני האירועים העוברים עליך.

ואף כי נאמר "לפניך נגלו כל תעלומות", בכל זאת צריכים לספר לו הכל! זה מה שגורם נחת להשי"ת! כתוב: "הוא יקראני אבי אתה". השי"ת אומר: אתה קורה לי 'אבי'! אתה הוא אבי - מפני שאתה מספר לי הכל. מפני שכל דבר הלוחץ עליך אתה מביא לפני ומבקש רק ממני - - - !!

נצור לשונך הלכות לשון הרע

דעת רש"י בדברי הגמ' בערכין טו: שכל דבר הנאמר בפני שלשה שומעים או יותר, אין בו משום לשון הרע. שאדם המדבר לפני שלשה שומעים או יותר, יודע שיתפרסמו דבריו, לכן אם דיבר לפנים הרי זה סימן שהוא מרשה להם לספר מה שאמר לפניהם, וממילא כשאדם סיפר עוונותיו לפני ג' שומעים או יותר, וברור מדבריו שעדיין לא חזר בתשובה על חטאיו, כגון שהיה חטא בין אדם לחבירו ועדיין לא פייסו, או חטא שבין אדם למקום במזיד שנעשה לפני זמן קצר והמדבר לא חזר בתשובה. אין איסור לספר הדבר לאחרים. אמנם צריכים להזהר בשבעה פרטים שיתבארו בפרק הבא.

ובכל אופן אם היה הדבר בשוגג או לפני זמן רב, ומאז נהג כשורה ולעינינו, או שסיפר מעשה אבותיו, אסור לשומעים לספר ממה ששמעו ממנו גם כשהרשה להם מפורש, וגם אסור לגנותו בפני אחרים. כי לאחר שעשה תשובה אין שום היתר לספר החטא שעשה גם כשסיפרו לפני שלשה.

(קיצור הל' לשה"ר פ"כ סעיף ה')

תקון המצדע שהוא הפעל לשון הרע ומחלוקת שעשה מריבה בין אדם לחבירו, להשתדל לקרב נפשות להשם יתברך, שעי"ז נמשך נשלים בכלל ובפרט ונתתמן המחלוקת:

אוצר הידאות, מחלוקת לב

לשון הרע

תזריע מצורע: בפרשיות אלו, ובריבוי ההלכות שיש בהם בענין הצרעת, יכול כל אחד להתעורר עד כמה חשוב כל יהודי אצל השם יתברך וכמה יש להזהר שלא לדבר עליו שום דיבור רע, יהיה מה שיהיה, כי מגודל חומרת האיסור יכול להבין עד כמה חשוב כל יהודי אצל השי"ת, ועד כמה יקר כבודו של כל איש ישראל למעלה - ולכן אל יקח עבודה זו בכבידות ו'נעוורען' של 'איסורים', אלא אדרבא יתבונן להבין עד כמה השי"ת שומר על כבוד של יהודי.

תזריע מצורע: גם אפשר להתעורר מאוד לראות עד כמה גדול כח כל דיבור של כל אחד אצל השי"ת, כי הסכנה הוא לא רק שיתפרסם דבר רע על איש ישראל מחמת הזהירות מכבודו, אלא בעיקר הסכנה שיצא מפה קדוש של איש ישראל, שעל כן השי"ת מקפיד באיסור על לשון הרע שיצא מפה של יהודי. כי כל דיבור של יהודי יש לו כח גדול למעלה, ויש להשי"ת צער מכל דיבור רע. ואין הבדל מפי מי יצא הלשון הרע, מפה של צדיק או רשע, כי כל יהודי יש כח גדול בפיו וצריך מאוד לשומרו, ואפילו אם הוא רגיל מאוד בלשון הרע, בכל זאת יזכור שדיבור אחד פחות, יקר מאוד אצלו יתברך.

מצורע: כאשר אדם מדבר לשון הרע, מוציאים אותו מחוץ למחנה, וזאת מחמת שנסגר ממנו אור העליון של רוח נבואה שהיה במחנה ישראל, כי ישראל בני נביאים הם, ובמחנה ישראל היו מרגישים בחינה של רוח נבואה, אור עליון ונורא, וכאשר אדם מדבר לשון הרע, בפרט עם נעשה הולך רכיל שכל מוחו עסוק בדיבור על אחרים, הרי הוא מאבד את מוחו ודעתו ונסגר ממנו אור הנבואה העליון.

מצורע: גם בימינו שאין לנו את העניין הזה של הוצאה מחוץ למחנה, אך יש עדיין את העניין שנסגר מהאדם אור העליון, והוא היה חסד של השי"ת שבזמן המקדש היו רואים זאת בחוש בעין גשמי עד שהיה נעשה צרעת על הגוף והיו מוציאים מחוץ למחנה, אך בימינו נסגר מהאדם החיות הרוחני של עבודת ה', בלי סימן ממשי שידע מכך.

סילוק הרוח חיים: כאשר אדם רואה שקשה לו עבודת הבורא, ואין לו שום חיות, זה בעיקר מחמת שהוא עסוק בדיבורים על אחרים, וזוהו הוא מסלק מעצמו חיות רוחני שיש באופן טבעי לכל יהודי. ועל כן צריך להביא המצורע שני צפרים חיות טהורות המובא בזוהר שהוא מכון כנגד הצפרים העליונות אשר משם מושפע רוח נבואה לעולם (ליקו"מ סי' ג').

הליכות
שיחות ומנהגים
התבודדות

השיחה הנ"ל היתה בעת שאמר רבנו התורה סו, שדבר אף עם מוהר"ג ת מעבני מערת אליהו זכר לטוב, והבין מוהר"ג ת מרבנו, שלא בא אליהו למדרגתו כי אם על ידי התבודדות פ"ל. ונתעורר מזה מוהר"ג ת, והלך אחר כך לאיזה עזרת נשים ועסק בתהלים והתבודדות בהתעוררות גדולה. בתוך כך היה אחד מאנשי העיר עושה סעדת ארסין, ורצה שמוהר"ג ת גם כן יהיה על התנאים. וחפשו אותו ולא מצאו אותו, והבינו שפסדתמא הוא עוסק בהתבודדות. והתחילו לצעק ברחובות: "דבי נתנו! דבי נתנו!", ואז יצא לחוץ והלך עמו לסעודה.

פעם אחר כך שדבר מוהר"ג ת דבריו הקדושים ועורר את אנ"ש לעבודת ה', נענה ואמר: "טאמער איר באשטמאלצט און באשטמירט דאס נישט מיט תפלה בין איך אייך נישט מקפא" - "אם איינס משמנים ומורחים את הדברים האלו בתפלה, איני מקפא בכם". ויש אומרים שאמר זאת לענין חיבת ההתקוות:

מוהר"ג ת אמר: "וואו איך זעה ערגען א חסרון, אדער ער האט גאר נישט געהאט קיין התבודדות, טאמער האט ער

הליכות שיחות ומנהגים התבודדות

געהאט, האט ער געהאט וניצגי" - "היכן שאני רואה איך חסרון, או שלא היה לו פלל התבודדות. ואם היה לו, הרי שהיה לו מעט".

רבי נתן טולטשינער, היה דרשו להקיין ולהטיב את הנרות ולהטמין החמין לכבוד שבת קדוש בבית מוהר"ג ת. פעם בערב שבת קדוש, כשהיה עסוק להטיב את הנרות סמוך מאוד לכניסת השבת, נגש מוהר"ג ת אל המשקוף, ושם ידו על הפותח שפדלת, ואמר לו: "נתחמק! עס וועט זיין פינעך מינט זאלסטו מיר זאגן" - "נתחמק! פלייגער חמשה דקות תודיעני". וראה רבי נתן איך שמוהר"ג ת מתפלל ומתבודד לח' יתברך. וגרם למיץ הזמן והדחק, הביט על העת רבי נתן טולטשינער על השעון, אם עברו כבר חמש דקות. וככלות הנימן, כשרמז לו רבי נתן שפער עברו חמשה רגעים, אמר לו מוהר"ג ת בשמחה: "גרויטע פינעך מינט" - "נתחמק! חמשת רגעים גדולים". וישוה בתבת "גרויטע" (גדולים), לרב שמחמתו רגעי התפלה והתבודדות שאכה לחטף, על אף רב תרודה והדחק:

שיח שרפי קודש

בהיכל התמורות

ר' שמואל שו"ב (שוחט ובודק) היה מחשובי חסידיו של הרה"ק רבי מנחם מנדל מוויטבסק. באחד הימים הוזמן רבי מנחם מנדל להשתתף בשמחת ברית ומכיוון שלא יכול היה לבוא, שלח במקומו את תלמידו ר' שמואל.

התלמיד יצא לדרכו דרך היערות למקום עריכת הברית. אולם הוא תעה בדרכו, מספר שעות סבב והלך ויער בניסיון למצוא מוצא מהסבך. אך ככל שמיהר ונחפז, הוסיף והסתבך בין עצי היער.

להינצל מהסבך

ציון הרה"ק רבי מנחם מנדל מוויטבסק בטבריה

לפתע הבחין באור מנצנץ מרחוק ותקווה מילאה אותו. הוא התקרב לעברו עד שמצא את עצמו מול טירה מפוארת. השתומם ר' שמואל למראה, הוא הכיר את היער היטב ומעולם לא ראה את הטירה הזו. הוא הבין שבקור המקפיא השורר ביער לא יוכל לשרוד, ובלית ברירה התגבר על החשש והתקרב לשער הטירה הגבוהה. פתחו ונכנס פנימה.

באמצע האולם ישבה חבורת יהודים סביב שולחן גדול שבראשו אדם הדור פנים. ר' שמואל היה אחוז התפעמות ממראה עיניו. הוא הקשיב לדברי הקשיש, שנשמעו כדברי חכמה עמוקים. אפילו הוא שהיה בר-אוריין לא הצליח להבין את כל תוכנם. הוא התקרב לשולחן ואז הושיט לו הקשיש ידו לשלום. "מהיכן יהודי?" מוויטבסק הסמוכה."

הוא ישב ביניהם שעה קלה, ולאחר מכן אחד מבני החבורה ליווה אותו לדרכו. ר' שמואל הבטיח לו לשוב ולבקר שם.

ברית המילה נערכה בזריזות, ובסעודת המצוה היה ר' שמואל שרוי בהתרוממות הרוח. לאחר מכן חזר לוויטבסק. הוא החליט שלפני שובו לביתו יכנס אל רבו רבי מנחם מנדל ויספר לו את הקורות המופלאות עמו. למרבה הפלא היה בית הצדיק סגור ומסוגר וחלונותיו מוגפים. הוא נקש על הדלת ודמותו של המשמש נראתה מבעד לסדק צר. כשראה את ר' שמואל כמו בהל ומיהר לסגור את הדלת. ר' שמואל

השתומם כולו שכן תמיד התקבל בבית רבו בחביבות רבה ומה ארע הפעם. ניסה לדפוק שוב, ואין עונה.

הוא נמלך והחליט לנקוש על חלון חדרו של הצדיק, ואמנם דמותו הטהורה הופיעה, אך אז הפנה אליו את גבו ונעלם. ר' שמואל נדהם. לבו נשבר בקרבו, הוא נפל לארץ ובמר לבו בכה וזעק "מה הטאתי ומה פשעתי?"

זמן רב חלף, עד שנפתח החלון ופני הרבי נראו שוב. וכה אמר לו: "דע לך שהמקום שאליו הגעת ביער הוא משכן הסטרא-אחרא, תורתם איננה מן הקדושה אלא מן החיצונים". בעוד נשימתו של ר' שמואל נעתקת בקרבו, הוסיף לומר לו: "אם חפץ אתה בתיקונך, עליך לאזור עוז, לשוב לשם ולומר להם כי אין לך חלק ונחלה עמם".

ר' שמואל חש כי ברירה אחרת אין בידו. הוא שם פעמיו חזרה אל אותה טירה בלב היער. הוא זכר את הדרך היטב. רגע לפני שנכנס פנימה לחש תפילה לה' שישמור את צעדיו ויגן בעדו. כשפסע לתוך הטרקלין הקיפוהו האברכים בשלום-עליכם לבבי. הם הושיבוהו ליד השולחן והקשיש החל לשאת דברי תורה בניגון מתוק כמו ביום הקודם. אך ר' שמואל לא נתן לעצמו להיסחף אחריהן, הוא קם ממקומו וזעק: "דברייך אינם מצד הקדושה אלא מהסטרא אחרא!"

קמו התלמידים לעשות בו שפטים, אך אז הריעים הזקן בקול רך "הניחו לו, שמא אם ישמע ממני דברים חדשים ישוב בתשובה". המשיך הישיש להשמיע רזין וסודות. ר' שמואל ישב בעיניים עצומות וניסה בכל כוחו להסיח דעתו מהדברים ולהתעמק בדמותו הטהורה של רבו ובתורתו הקדושה.

"נו, האם מצאו דבריי חן בעיניך?" שאלו הזקן בנועם. ור' שמואל בשלו: "דברייך אינם אלא מהסטרא אחרא!" ובשארית כוחותיו דיבק עצמו ברוחו של רבו הקדוש. לפתע לבש הזקן ארשת תקיפות: "מי גילה לך רז זה?" שאל, "מורי ורבי רבי מנחם מנדל מוויטבסק!" קרא ר' שמואל. אך שמע הזקן את שמו של הצדיק, הורה על 'תלמידיו' לשהירו לנפשו מבלי לגעת בו לרעה.

הפעם כשבר ר' שמואל לבית רבו, התקבל על ידו במאור פנים: "אשריך שעמדת בניסיון!" קרא באוזניו, "דע לך שהיית בסכנה גדולה וניצלת!"

(את הסיפור סיפר הרה"ק בעל הצמח צדק מליובאוויטש זיע"א אשר נקרא על שם הרה"ק מוויטבסק זיע"א)

דרכי נועם

חיפוש אור הצדיק בתורתו הקדושה

ביאורים על תורה ל"ו מאמר ו'

ע"פ שיעורי הגה"ח ר' ניסן דוד קיוואק שליט"א

[ד] וְכֵן זֶה פְּשִׁיט לֹא לְאָדָם הִרְהוּר בְּאִקְרָא בְּעִלְמָא, אָזִי דִי לֹא בְּאִמְרַת שְׁנֵי פְּסוּקִים הֵנָּה. אֲבָל אִם הוּא, חֵם וְשִׁלּוּם, הִגִּיל בְּהִרְהוּר שֶׁל הַתְּאֻוָּה הַפְּלִיאוּת, רַחֲמָנָא לְעֵלְיָ, וְאִינוּ יָכוֹל לְהַפְרִיד מִמֶּנָּה, אָזִי צְרִיךְ גַּם כֵּן לְהוֹרִיד דְּמַעוֹת בְּשַׁעַת קַבְלַת מַלְכוּת שָׁמַיִם. כִּי אֵיתָא, שֶׁהַדְּמַעוֹת הֵם מְמוּתְרוֹת הַמְּרָה שְׁחוּרָה, וּמְרָה שְׁחוּרָה הִיא טְחוּל (תְּקוּוּ נ"ו), שֶׁהִיא בְּחִינַת מַלְכוּת הַרְשָׁעָה, אֲשֶׁה זוֹנָה, שְׂמִשְׁשׁ נְשִׁמוֹתֶיהָ דְּעֵרֵב רַב, וּבְשִׁמּוּרֵי דְּמַעוֹת, אָזִי נִדְחֵין וְיוֹצֵאִין לְחוּץ הַמְּמוּתְרוֹת. הֵינּוּ הַתְּאֻוֹת נְאוּף, הַבָּאִים מְעִבְרַת דְּמַיִם שֶׁל טְחוּל, וּמִהַמְּוִתְרוֹת, וְכוּלָל נְשִׁמָּתוֹ בְּמַלְכוּת שָׁמַיִם:

הבחייה בעת קבלת עול מלכות שמים

רבינו מגלה בזה דרכי חיים, עצות נוראות איך לעבור את העולם הזה בשלום ולזכות לפני שבתוך הקליפה, כי העולם הזה מבלבל מאוד, ומטעה את האדם כאילו אי אפשר לצאת מהתאוות, ובפרט מהתאוה הכללית, וקליפת כלעם מתגברת בזה בכל עת לבלבל את האדם כאילו אין לו שום שייכות אל הקדושה, ומעולם לא זכה לאיזה טוב, ואין לו שום שייכות לשבעים פנים דקדושה, ובוודאי לא לזכות לקביעות בדרך הקדושה שהוא בחי' המ' יום של מתן תורה, אבל משה רבינו מאיר לכל אחד כסדר את הארת הדעת האמיתית שהיא בהיפך מכל זה, אלא לידע שאנו המשך של האבות הקדושים והי"ב שבטים, ואנו מושרשים בשבעים לשון, וכל הכלכלים והתאוות אינו שייך כלל לאיש הישראלי אלא הכל הוא רק קליפה הקודמת לפני, ובאמת יש כח לכל אחד מישראל להתחיל מחדש בכל עת, וכשיתבונן יראה שהוא מלא טוב כי זכה בהרבה מאוד נקודות טובות במשך ימי חייו, ובוודאי יש לו דרך לזכות להארת הפנים דקדושה שבכל דבר ודבר, ולילך בדרך הקדושה בקביעות שהוא בחי' המ' יום שניתנה בהם תורה, וכך יזכה לבטל עוד קליפה ולזכות לעוד פרי וכך כסדר מדרגא לדרגא.

ומגלה רבינו את הכח העצום של הקריאת שמע שאז יכול האדם לזכות להיכלל בשרשו שהם הי"ב שבטים, ולהיפרד מכל הבחינות של הערב רב שמבלבלים אותו ומרחקים אותו מהשי"ת, ומוסיף כאן רבינו שזהו כשיש לו הרהור באקראי, אבל כשהוא רגיל בזה אין די בעצם הקבלת עול מלכות שמים, אלא צריך גם כן להוריד דמעות בשעת הקבלת עול מלכות שמים, והיינו שהקבלת עול מלכות שמים תהיה באופן חזק וברור עד שהאדם יתפוס שהעסק שהוא עושה מהתאוות הוא ממש בחינת עבודה זרה, כי עבודה זרה היינו להפריד את הבריאה מהשי"ת, ולעשות מאיזה דבר מציאות בפני עצמה, וכך הוא בעצם כל התאוות, שהאדם נתפס לחיצוניות של הבריאה עד שיש לזה כח למשוך אותו ולבלבלו ולהרחיקו מהשי"ת, וכשאדם תופס איך שעניין זה הוא ממש עבודה זרה, [וכמו שמביא רבינו בסוף המאמר את דברי הוזה"ק שרבי שמעון אמר כשראו נשין שפירין, אל תפנו אל האלילים, כי זה ממש בחינת אלילים, כי עושה עסק מחיצוניות העולם הזה כדבר בפני עצמו, וכשאדם תופס את הנקודה הזאת באמת הוא מקבל זעזוע כזה], עד שזוכה ממש להוריד דמעות על מצבו וריחוקו מהשי"ת [לא בכי של עצבות ח"ו, כי עצבות היא הסטרא אחרא בעצמה, אלא של לב נשבר אמיתי ורצון והשתוקקות לשוב אל השי"ת], ואז יוצאים לחוץ עכירת הדמים שבו.

ואמנם צריך לזה זכייה להוריד דמעות בעת הקריאת שמע, ובפרט כשאדם נופל למה שנופל, אבל על האדם לעשות את שלו להתבונן בעניין הנ"ל כפי כוחו, [וכבר הזהיר רבינו ז"ל לא להכריח את עצמו לבחייה, כי זה בחינת מחשבה זרה שמבלבלת את התפילה, וכמבאר בליקוטי

לעידוד ההתבוננות בספרי רבינו ז"ל

לחידודא

על ידי מה עיקר ההתקרבות והדבקות לה' יתברך? 699

תשובה לחידה הקודמת:

למי כותב ר' נתן: "ה' יתברך יאיר עיניהם שיזנו לידע מי הוא זקנם הקדוש?"
מכתב מפרשת וירא תקצ"ג: לכל אנשי שלומינו ובפרט לזרע קודש של אדונינו מורנו ורבונו זצ"ל, לכל אחד ואחד ביחוד, שיזנו לידע מי הוא זקנם הקדוש זצ"ל.

הזוכה: נחמן בן עזרא, ביתר עילית

מוהר"ן תניינא סימן צה, אבל כשיתבונן בעניין הנ"ל, יוכל לפעמים לזכות לדמעות], וגם אם לא זכה לזה בקריאת שמע, יוכל להתבונן בזה בעת ההתבודדות שהוא גם כן המשך הקבלת עול מלכות שמים, ואז לפעמים יותר קל לאדם להיכנס לתוך מצבו ולשפוך נפשו להשי"ת על מצבו הקשה עד שיזכה לשפוך דמעות, [וגם בזה אין להכריח את עצמו לדמעות וכנ"ל, ואין הקב"ה בא בטרוניא עם בריותיו, ובוודאי אין דורשים מהאדם מה שאינו יכול, אלא עיקר הכוונה להתבונן בדברים שיכולים להביא בכייה, ואם עדיין לא זכה לכבות, חס ושלוש שיהיה בעצבות מזה כי העצבות גרוע מהכל].

י"ב תיבות

נמצא שלמעשה עיקר העצה הוא ההתבוננות בעניין הקריאת שמע, בשני החלקים, הן בחלק הראשון שהוא בחינת הייחודא עילאה, לידע שאין עוד מלבדו ואין שום מציאות בפני עצמה בעולם, והן בחלק השני שהוא הייחודא תתאה, לגלות את מלכותו יתברך דייקא במקום הזה, ולכן מדגיש רבינו שהם י"ב תיבות, אע"פ שלכא' הם שש ושש וכל אחד הוא בחינה בפני עצמה, אלא שעיקר העניין הוא דייקא כשמתחברים שני הדברים יחד, והאדם מבין שעיקר העבודה הוא דייקא בעת שמתגברים עליו הכלבולים ואין לו את הארת הדעת, ואז דייקא הוא מתחבר ממקומו לנקודת האמונה של הפסוק שמע ישראל, עד שיש לו כח להתעורר באיזה נקודה של מסירות נפש במקומו ומדרגתו, ועי"ז מתאחדים שני הפסוקים ונעשה מהם בחינת י"ב שהוא הכח של הי"ב שבט"ס.

וְזֶה שֶׁתִּתְּנֶם יוֹנְתָן עַל פְּסוּק (פְּסוּקֵי ב"ה): "וְהִמָּה בּוֹכִים פֶּתַח אֹהֶל מוֹעֵד" בְּכִין וְקוֹרִין אֶת שְׁמֵעִי. וְזֶה לֹא עֲשׂוּ אֲלֵא גְדִי לְהַנְצִל מִהֲרְהוּר שֶׁל אִשָּׁה זוֹנָה, שֶׁהִיא קִלְפָּה הַקּוֹדֶמֶת לְפָרִי, וְלִבּוֹא לְהַתְּגַלּוֹת הַתְּהוֹרָה:

בכין וקורין את שמע

עניין זה נאמר במעשה של זמרי בן סלוא עם המדינית, שכל העניין שם נעשה על פי עצת בלעם כמבואר בפסוקים, כי כל עניינו של בלעם הוא להגביר את התאוה הזאת בכמה תחבולות, [וכמבואר במסכת סנהדרין דף קו ע"א כל עניין העצה שנתן בזה בלעם], ועי"ז מפיל את האדם בדעתו שאין לו שום שייכות אל הקדושה וכנ"ל, ובאמת היה אז עת צרה גדולה כי הרבה נפלו מחמת עצת בלעם, עד שנגרם מזה שאף משה רבינו בעצמו כביכול לא היה יכול לתקן העניין, אבל ע"י התעוררותו של פנחס תפסו עם ישראל את חומר העניין ואיך שזה ממש בחינת עבודה זרה וכנ"ל, ועי"ז זכו להתעורר ולומר את הקריאת שמע בבכייה אמיתית, כי תפסו איך שהתרחקו מהשי"ת כ"כ ועשו עבודה זרה ממציאיות שבעולם הזה, [ובאמת שם היה גם עבודה זרה בפועל כמבואר בגמ' שם כי באמת בשרשם הם עניין אחד כי עניין זה הוא בחינת עבודה זרה וכנ"ל], ועי"ז היה כח למשה רבינו להכניע לגמרי את קליפת בלעם ולעצור את המגיפה.

ועל פי זה יתבאר היטב כל עניין הפסוק שם "קח את כל ראשי העם והוקע אותם לה' נגד השמש", ראשי העם, היינו הנשיאים של הי"ב שבט"ס, כי הדרך להינצל מעניין זה הוא להיכלל ב"ב שבט"ס ע"י שמע וברוך שם וכנ"ל, ועי"ז זוכים להוקיע את הרע, כי הרע נפרד ממנו וכנ"ל, ואז זוכים לבחינת "נגד השמש" היינו שמאיר לו אור הדעת שהוא בחי' שמש, ומבין איך שכל העולם הזה הוא רק אלקותו יתברך, וכל הכלבולים והתאוות הם רק הקליפה הקודמת לפרי, אלא שמחמת ההתגברות הגדולה שהיתה אז ע"י בנות מדיין והמעשה של זמרי, הוכרחו ג"כ לבכייה בעת הקריאת שמע וכנ"ל.

את התורה של הדרך להינצל משבועים לשונות העכ"ם ומידותיהם הרעות אזי ישאר תמיד בחושך גם אם ילמד כל היום,

ותורה זו היא תורת הצדיקים, שהם מלמדים את התורה שיש בכל דבר ואין אפשר לבררו, וכך האדם יכול לזכות להתגלות של קדושה וטהרה מתוך כל מה שעובר עליו,

וזה הכח של משה שהוא הצדיק הגדול שמלמד אותנו את הפנים של התורה ואיך להנצל מהתאוות ומידות רעות, ובלעם עומד כנגד ומנסה לקלל ולקלקל את אור הצדיק ולהשקיע את היהודי בתאוות ומידות רעות,

וכל אחד צריך להתחזק בקשר לצדיק ובאמונה ולצעוק שמע ישראל וכך נזכה להנצל מבלעם והתאוות רעות, ונקבל את לידת פני התורה אמון.

ישראל כן. ביתר.

כך לצפות לישועה ולצעוק ע' קלין שמלאים בתקוה וכך לזכות תמיד ללידת אור פני התורה.

יש כאן עוד לימוד במאמר שהשבועים פנים של התורה הם כנגד השבועים מידות רעות, שהאדם צריך לדאות שהלימוד שלומד זה לימוד שבאמת יכניע את המידות רעות שלו וימשיך עליו נשמה חדשה כמו שמבואר בהמשך התורה,

ולזה רבינו מכוון כשאומר 'התגלות בתורה ועבודה' היינו שהתורה צריכה להיות תורה של עבודה, תורה שגורמת לאדם להיות מקורב לה', ושמידותיו יהיו מזוככות ויזכה להנצל ממידות רעות,

וזה השבועים פנים של תורה, שלכל מידה יש את הדרך איך לתקן אותה ולהעלותה, ורק כשהאדם עוסק בתורה זו יכול לזכות לפני התורה שזה אור ה' שמאיר בתורה, שאם לא ילמד

לכבוד מערכת עלה לתרופה בתורה לו' רבינו מלמד אותנו שכל התאוות והמידות רעות זה בא מע' לשונות העכ"ם, שהם כנגד השבועים פנים של תורה.

ורבינו אומר שכל נפש מישראל קודם שיש לה התגלות בתורה ועבודה, אזי מנסין ומצרפין לנפש בגלות של שבועים לשון, וצריך לצעוק שבועים קולות כדי לזכות ללידת פני התורה,

ורבינו טומן לנו כאן לימוד נפלא, והוא שכל נסיון ומעבר שעובר על האדם זה יונק ומושרש בפנים של תורה, וזה הדרך של האדם לבא לגילוי ולדה בתורה, ועצם הידיעה שזה הדרך ללידה זה ידיעה שאפשר לעבור איתה את כל מעברי העולם מבלי להתפחד, מאחר והאדם יודע שכל מה שעובר עליו זה הדרך וההתהוות של לידת התורה,

ועל האדם להאמין בזה ומתוך

טעם גן עדן

תורה ס"ב [א]

לכבוד תחילת לימוד המשותף לאלפי האברכים והבחורים של התורה הזמנית 'תורה ס"ב'

- א. עיקר עצת היצר להרחיק את האדם מההתקרבות לצדיק על ידי שמראה לו שלימוד תורתו של הצדיק שייך לאנשים בעלי השגה, מעיינים וכדומה.
- ב. כל אחד צריך להסתכל על עצמו לנסות להתחיל ללמוד ולחזור להבנה כפי כוחו הוא, ולהזהר לא לנסות לחקות להשיג ולהבין כמו שפלוגי ידיו הבין והשיג.
- ג. כמובן שכדאי ולהעזר בחברים, כי אחד מהדרכים להיכלל בתורת הצדיק הוא על ידי שיחת חברים, אך מאידך להיות מלא סיפוק מכל נקודת הבנה שהשיג והבין, ולהזהר מחלישות הדעת בראותו את הצלחת החבר יותר ממנו.
- ד. אל יאמר כבר ניסיתי כ"פ ללמוד וללכת עם תורה של הצדיק, כי אין לך אדם שאין לו שעה, וכל הנסיונות שניסה בעבר, יבואו ויצטרפו להיות לו לעזר להצליח יותר הפעם.
- ה. יתחיל בפשיטות את המאמר החדש שמתחילים ללמוד, לנסות להבין בתחילה את פשט הדברים הנאמר שם, כל שורה בפני עצמו, ולא יבלבל את עצמו בתחילה לקשר הרישא והסיפא וכלל כל המהלכים
- המסתעפים.
- ו. רק אחר שיוודע ומבין לפי השגתו את הנאמר בכל מילה ותיבה, לאחר חזרה של כמה פעמים על המאמר, ינסה להתחיל לקשר הדברים, פסוקים, מאמרי חז"ל וכדומה, עד שיצליח לקשר קטע שלם, ואז יעבור לקטע הבא, לאט לאט בלי לדחוק את השעה, רק בהליכה עקבית יום אחר יום, וכך במשך הזמן יראה שכובש עוד ועוד חלקים במאמר - אל יצפה לשלמות בזה.
- ז. תיכף שעולה בדעתו איזה שאלה או קושיא, לא ימהר בדווקא לדחוק עצמו להבין, אלא יכתוב זאת על פנקס, ובנתיים ימשיך ללמוד מה שמבין, וכך במשך הזמן יאגור עוד ועוד שאלות וקושיות קטנות וגדולות, ובהמשך לימודו גם יפלו מאליהם כמה וכמה קושיות ושאלות.
- ח. כמובן גם אם יש לו חידושים אפילו קטנים מאוד, ירשום זאת על דף בדרך אפשר.
- ט. אם יצא לו דבר חיזוק לעבודת ה', ירשום זאת, וישתדל לעשות מזה תפילה, כי בזה יתחבר לאור של התורה, להתחיל לראות הדרכת רביז"ל בפועל בתוך חייו.

לראות את הצדיק

כמה היה אדם מוכן לשלם בשביל לנסוע לרבינו? אני מתכוון לנסוע בחיים חיותו, לראות אור זיו פניו שהיה נסוך עליהם כל מיני חן שבעולם (כהגדרתו של ר' נתן), ולשמוע מפיו דברי אלוקים חיים, ויתרה מכך - להיות נוכח במעמד הנשגב של אמירת התורה, שבעדותם של התלמידים שנכחו במעמד הזה - היה יותר גדול מיום הכיפורים, שכן באמירת התורה הצדיק משתף את נשמות השומעים, וכולם היו מתחברים בזכות הנפלאה הזו להוריד חידושי תורה לעולם (כמבואר בתורה יג), דבר שכמוכן הטביע את רישומו העז על כולם בלי יוצא מן הכלל, קטן כגדול. רבינו מגלה שדווקא בשביל זה אין צורך לטרוח כל כך, וגם אין צורך בהוצאות, אדרבה, קרוב אליו הדבר מאד בפניו ובלבד. [אולי זה בהתאם לכלל, שככל שהדבר חיוני יותר בעולם - הוא נגיש זמין וזול יותר. אוכל זול מביגוד, מים מאוכל, ואוויר הנחוץ מכל הוא חינם אין כסף].

רבינו במאמר זה פותח לנו חלון הזדמנויות שאין כדוגמתו, ומגלה לנו "על כן נמצא בכל ספר וספר דמות דיוקנו של החכם שחידש אלו הדיבורים, כי כפי דמותו דהיינו שכלו ונשמתו ופניו של החכם, כן נצטיירים האותיות בספר, כי אם היה להחכם דמות אחר, דהיינו שכל ופנים ונשמה אחרת, היה מחדש חינם אין כסף].

עומק הפרשה

שם טוב להשם יתברך

דורו של אחאב כולו עובדי עבודת כוכבים היו, וע"י שלא היו בהן דילטורין היו יוצאין למלחמה ונוצחין.

ההיפך מזה הוא המספר לשון הרע, כשהאדם מזלזל ברעהו ומספר עליו לשון הרע, הוא ממעט ומסתיר את שמו הגדול בעולם, שמו של מלך מלכי המלכים כבר אינו גדול ומשובח בפי כל שרי מעלה כמו שהיה, תכלית הבריאה כבר אינה נעשית כראוי, וממילא גם השכינה הק' אינם מקבלת את השפע כמו שהיה, ואת השפע יונקים קליפות אלו השאת הבהרת והספחת.

זה הוא גם עבודת ימי ספירת העומר, בימים אלו אנו מזככים את נפשותינו מטומאת מצרים ומכינים אותה לקבלת התורה הק', עיקר הטהרה והזדככות הנפש היא להאיר בה את מעלת ישראל, וכך לרכוש לעצמו עוד נקודה של טהרת הנפש, ועוד נקודה שהוא שם ומאיר בה את שמו הגדול, ודווקא בצורה זו הוא מפאר וממליך את שמו הגדול בעולם עד היום הנורא של חג השבועות שקרא השי"ת ואמר 'והייתם לי סגולה מכל העמים כי לי כל הארץ, ואתם תהיו לי ממלכת כהנים וגוי קדוש'.

(ע"פ ליקו"ה חנוכה ד, נזיקין ד ועוד)

אָדָם כִּי יִהְיֶה בְּעוֹר בְּשָׂרוֹ שְׂאֵת אוֹ סִפְחַת אוֹ בְּהֶרֶת:

את מהות ענין הלשון הרע ואת הנגעים הצומחים ממנו מבאר הארזי"ל (עץ חיים לה, ב), כשנמשך האור והמוחין בעולם והשכינה מתגלה ומקבלת את השפע כראוי הוא נקרא 'שם טוב', אבל בעוון לשון הרע, מעורר האדם דינים למעלה והשפע אינו נמשך כראוי, ותחת אותו 'שם טוב' עולים ויוצאים קליפות קשות הנקראות שאת ספחת ובהרת.

מוהרנ"ת מבאר כדרכו את עומק הענין למעשה, שמו של ה' בעולם הוא עם ישראל, הם שמו ותפארתו בעבורם ברא את העולם ואת כל אשר בו כדי לגלות על ידם את שמו ותפארתו.

כשהאדם משבח ומפאר את רעהו, הוא מגדיל את שם ה' בעולם ומוציא לו 'שם טוב', כל שרי מעלה משבחים ומפארים את שמו של מלך מלכי המלכים שיש לו אומה נפלאה כעם ישראל.

כשמתגלה שמו יתברך בעולם, אין שום אחיזה למקטרגים ולבעלי הדינים, כמו שאמרו חז"ל על חניניא ישאל ועזריה שהושלכו לכבשן האש, 'בעלי שם טוב נכנסו למקום מתים ויצאו חיים' (קה"ר ז, א), וכמו שאמרו חז"ל (ויקר"ר כו, ב)

התחדשות בתחילת הזמן

לקראת תחילת הזמן, יש לתת הרבה תקווה חדשה לכל הנערים לקראת התחלת לימודם.

הכח של ההתחדשות הוא לא עצה של פסיכולוגיה לשכוח מהעבר, אלא הוא כח של אמונה בה' שהוא מחדש את עולמו בכל רגע ורגע, ואין טבע בעולם כלל. אין מציאות בו אדם יכול לומר הטבע שלי כך וכך ואין מציאות להשתנות, כי השם יתברך יכול לשנות הטבע, ותמיד יכול להיפתח שערים חדשים - בפרט בעבודת ה', ובפרט על ידי תפילה תחיה ובקשה.

ובאמת אפשר להתחדש בכל רגע בחיים, אך בוודאי כאשר מתחיל זמן חדש, אפשר יותר בניקל להיכנס לאמונה זו בהשם יתברך ולהתחיל להוליד בלב תקוות חדשות, שאיפות ורצונות מחדשים שלא היה לו בעבר.

ההתחדשות של הבנים תלוי מאוד בנו כהורים ומחנכים, כמה שאנו מלאים אמונה ותקווה חדשה בהנהגת חסדי ה' וברחמים הגדולים שלו. ואף שפעמים נכנס ללב הרבה אכזבות מפעמים קודמות בהם התחדשו ולא ראינו שנעשה איזה נס, בכל זאת צריך להתחדש גם בזה בעצמו, שהשם יתברך מלא רחמים והוא מנהיג את עולמו, ובאמת אפשר להתחיל דף חדש.

כמה שאנו עובדים על ענין האמונה בהתחדשות הבריאה יותר ויותר, כך בוודאי נתעורר להתפלל בהתחדשות יתירה על הילדים והנערים שלנו, מתוך אמונה ותקווה חדשה.

אך חוץ מענין התפילה, הכח להצליח בחינוך הוא על ידי שהבנים והתלמידים בעצמם ירגישו זאת שאנו מלאים אמונה ותקווה חדשה.

ולעת כזאת לקראת תחילת הזמן יש לטעת בקרבם את האמונה בעצמם, ואת היכולת שלהם להתחדש באמת. אפשר לשלוח להם מכתב קטן לקראת תחילת הזמן, לשוחח עמם ולתת להם מילה טובה וכדו' להראות להם כמה אנו מלאים אמונה בהתחדשות.

אחד מהמניעות הגדולות להתחדשות הוא הקושי לצייר בדעתו תקווה החדשה שבפתע פתאום יקרה נס והמציאות תשתנה. כי אמנם יש מעשיות מצדיקים אשר הכל היה סגור אצלם עד שנתגלה להם אליהו, ונפתח להם הראש וכו', אך בדרך כלל ה' מנהיג את עולמו בדרך אחרת, שהשינויים נעשים לאט לאט במשך זמן ארוך. ועל כן צריך להכניס את האמונה של ההתחדשות בתוך כלים שהדעת יכול לסובלם, מצד אחד לחיות עם שאיפות גדולות מתוך אמונה שיהיה בעתיד שינוי גדול, אך למעשה כעת לצפות לפסיעות קטנות של שינוי, וכך יכול האדם לפרוץ למקומות חדשים, להתחיל דרך של שינוי.

וענין זה צריך להסביר לנערים אשר בתוך עומק ליבם פותחים את הזמן מתוך יאוש פנימי שכשם שבעבר לא קרה שינוי, למה שבזמן זה ייעשה שינוי, וזאת מחמת שיש להם ריבוי אור בתקוות להיות בבת אחת הבחור הכי טוב וכו', ויש להראות להם איך שינויים נעשים בתהליכים קטנים, ולהתחיל את הזמן בתקוות חדשות להתחיל מהלך של שינוי לאט לאט לא בבת אחת.

◆ **עד הנה עזרונו וְחַמְקֵנוּ:** בשבב והודיה להשי"ת על שזיכנו להוציא לאור את הגיליון הק' הזה זה 700 פעמים, ובפרט כעת עם הצלחת קמפיין "מכפילים את האור" בו הציבור היקר נרתם למשימה הק' לתרום ולהתרים למען המפעל הכביר הזה, בו הגענו יחד למאות אלפי ₪ (!) לשנה הקרובה, בו נוכל להגיע לעוד ועוד יהודים הצמאים אל האור. בשמם ובשם רבבות יהודים שכבר מרוויים את צמאונם בגליון זה בכל קצוות תבל, אנו אומרים לכם - תודה! אשריכם על שבזכותכם הגענו עד הלום! כה יתן ה' וכה יוסיף.

◆ **אומן:** בימים האחרונים צומצמו הוראות העוצר הלילי במחוז צ'רקאס - בן שוכן העיר אומן. שעות העוצר בימים אלו הינו: בין השעות 12:00 בלילה ועד השעה 4:00 לפנות בוקר. כמו כן, במשטרה המקומית מבהירים, כי תוגבר האכיפה המחמירה על קיום הוראות החירום.

◆ **התורה הזמנית:** בימים אלו מתאחדים כלל העוסקים בתורות רבינו הק' בהליכה או בעיון - בלימוד תורה ס"ב - "ויסב אלוקים", בו נלמד כיצד לפאר את השכינה בכח האכילה, לחיות נכון בעולם הברורים מלאי אמונה, בכח הצדיקים האמיתיים ובעסק ההלכה. עם תורה זו נלך עד חמישה עשר באב. ליקוטי תפילות על תורה זו: ס"ב. ליקוטי הלכות: השכמות הבוקר ג', תענית א', חלב ודס ד', חדש א'. במדורי 'התורה הזמנית' בגליון זה, נעסוק בשבועות אלו בסיכום תורה ל"ו, לאחריהם נצטרף לתורה ס"ב. טעמו ודאו כי טוב ה'!

י"ל ע"י מנחם עלה לתרופה
בבל עניין או להצטרפות למנויים בדוא"ל
A028080148@GMAIL.COM
מקס או הודעה קולית: 02-8080148
במקרים מיוחדים:
054-8591148 | 053-3175211
המערטס נסגרת מידי יום ראשון בשעה 19:00

החיזוק השבועי

זֶה שְׁאֵמְרוּ רִז"ל "אֵין דְּבָרֵי תוֹרָה מְקַבְּלִים טְמֵאָה" וְעַל כֵּן אֶפְלוּ הַזִּבִּים וְהַמְצַרְעִים עוֹסְקֵין בַּתּוֹרָה, זֶה רִמּוֹ שְׁאֵפְלוּ אֵלּוּ שְׂהֵם בְּסִטְרָא אַחְרָא, גַּם הֵם צְרִיכִים לְעֵסֵק בַּתּוֹרָה, כִּי הַתּוֹרָה תוֹכֵל לְהַתְקַרֵּב גַּם אוֹתָם לְהֵשֵׁם יְתַבָּר.

נִמְצָא שְׂמִיּוֹם שְׂזִכְנוּ לְקַבֵּל הַתּוֹרָה הַקְדוּשָׁה, מִיּוֹם הַהוּא אֵין שׁוֹם הַרְחַקָה לְיִשְׂרָאֵל מֵהֵשֵׁם יְתַבָּר לְעוֹלָם! כִּי תָמִיד הֵם סְמוּכִים אֵלָיו יְתַבָּר עַל יְדֵי הַתּוֹרָה הַקְדוּשָׁה שְׂעוֹכָה יְזוּרְדָת עִמָּהֶם:

אוצר היראה תלמוד תורה קג

יהלום

הַמְחַזֵּק בְּמַחְלָקָתוֹ עוֹבֵר בְּלֹא וְרֵאיוֹ לְהַצְטָרֵעַ:

ספר המידות, מדיבה צג

האם יש עצה להתחדש בהתקשרות ללימוד התורה?
בשבת ניתנה תורה, כי שבת הוא שורש התורה, ואז אפשר להתחבר לעומק קדושת התורה, ומשום כך קוראים בשבת בתורה, כיון שאז מתגלה כעין קבלת התורה השפעה של גילוי נותן התורה.
כי יש בתורה כח גדול לעורר את האדם בהשתקקות להשי"ת, אך בשבת יורד קדושה מיוחדת דרך התורה, עד שיש בתורה כח גדול לעורר רחוקים ממש להתקרב להשי"ת (ליקו"ה סעודה ה').
ולכן יש להתאמץ מאוד, בפרט עתה בשבתות הארוכות של הקיץ, לחטוף זמן ללימוד התורה, ולעורר עצמו ללמוד ברציפות איזה זמן, קצת יותר ממה שמשער בדעתו את מה שיכול.
ידוע ששעה אחת ללימוד התורה בשבת שווה כאלף שעות בחול, אין זה רק פתגם המעורר אותנו לדעת מגודל השכר שיש 'למעלה' מהלימוד בשבת, אלא יש בכוחה של שעה לימוד לעורר גם 'למטה' השגת קדושת התורה, אמונה וקרבת אלוקים, כשווה ערך לאלף שעות לימוד התורה בימות החול.

הלכה פסוקה מאת הר"ג ר' שמעון אנשין שליט"א | מוצ' בעיר בית שמש יצ"ו

מנהגי ימי הספירה (א)

- ברכת שהחינו**
- א. מצד ההלכה אין שום מניעה לברך ברכת שהחינו בימי הספירה. ויש החושבים שימי הספירה הם כמו 'בין המיצרים', ואינו כן, שלא אסרו בימי הספירה אלא: נגינה, תספורת, ונשואין בלבד, כדי לעשות ימי זכרון לאבלות על תלמידי רבי עקיבא, מה שאין כן בימי בין המצרים שאז הזמן גרם לכך. (ומש"כ המשנ"ב 'אם נדמון לו לברך וכו', דעת גדולי הפוסקים שהוא לא דוקא אלא שדעתו להחזיר לגמרי. ואף שתהיה משמעות דבריו, ברור שדעתו להחזיר כשיש צורך כל שהוא). **אמנם בכל זאת יש נוהגים שלא לברך שהחינו, כלומר לא לאכול פרי או ללבוש בגד חדש המחייב לברך עליו 'שהחינו'.**
- ב. למעשה:
- (א) מי שנהג שלא לברך שהחינו עד עתה - אם הסיבה היא מחמת שכן נוהגים בקהילתו, או אם בירר בעצמו את הדין והחליט לנהוג כן - אין לו לשנות את מנהגו. אבל אם הסיבה היא בגלל שחשב שאסור לברך שהחינו מצד ההלכה - מותר לו לשנות מנהגו.
- (ב) ומי שלא נהג כן עד עכשיו - אין לו שום חיוב להתנהג כן מעתה.
- (ג) אמנם לגבי 'אכילת פרי חדש' - הממתין עד שבת לאכול ולברך עליו אז, תבוא עליו ברכה. (שהרי בנוסף שיוצא בזה דעת המחמירים. מרויח בזה גם 'ביבד השבת' וכמ"ש במשנ"ב סימן תנ"ב).
- (ד) גם לפי המנהג שלא לברך - מכל מקום הרבה מתירים לברך בימים אלו: שבת, חול המועד פסח, ל"ג בעומר. ויש מחמירים גם בשבת. ויש מתירים מראש חודש סיון.
- לבישת בגד חדש**
- א. יש נוהגים שאין לובשים בגד חדש בימי הספירה. ומנהג זה לא הוזכר כלל בהלכה [שלא כברכת שהחינו שלפחות דנו בזה]. ולמעשה הוא כאמור לעיל לענין ברכת שהחינו, שמי שנהג כן עד עתה, הדין תלוי בסיבת הדבר, ומי שלא נהג כן עד עכשיו אין לו שום חיוב לנהוג כן מעתה.
- ב. אכן גם לפי הנהגים להחמיר, ישנם אופנים שהרבה מהם התירו [ומכל מקום גם בזה יש קצת שנהגו איסור]:

מתחדש נקו

שיעור קבוע בכל ליל ששישי
מהרה"ח רבי נחמ' שווארץ שליט"א
התלמד כשבו טעם ודעת בקריית יואל יצ"ו
על ליקו"מ ופרשת השבוע

24 שעות אסא

הימים טובים
האטליון

אידיש

02-50-90-567

עיתון עבודת ה' בע"מ